

og siger, at her have vi rig Lejlighed til at se det, jeg taler om. Her forstaar Regeringen at belønne sine tro Lakajer.

Der er et Par Bemærkninger, jeg gerne vil gøre til Slut i Anledning af nogle Udtalelser, som ere faldne her om de betingede Benaadninger, som den højtærede Justitsminister har ført ud i Livet. Der er jo delte Meninger om den Ting, og man har angrebet den Maade, hvorpaa disse betingede Benaadninger ere foregaaede. Jeg deler ikke denne Anskuelse og vil være med til at sige den højtærede Justitsminister Tak, fordi han ved forskellige Lejligheder har iværksat betingede Benaadninger. Det er blevet sagt, at det var bedre, om Lovgivningsmagten ordnede Sagen, saaledes at Domstolene i alle Tilfælde selv kunde bestemme, om Straffen straks skulde udføres eller udsættes. Jeg erkender, at dette vilde være den bedste Ordning, men jeg erkender ogsaa, at det bedste ofte er det godes Fjende, og saa længe vi ikke have den Ordning, tror jeg, der kan udrettes meget godt ved disse betingede Benaadninger. Jeg haaber derfor, den højtærede Justitsminister vil fortsætte paa samme Maade. Det kan godt være, der bliver Folk benaadet, som ikke burde være det. Men jeg siger: Hellere det, end at der ingen Benaadninger skulde ske. Det er ikke Opgaven at faa saa mange straffede Personer som muligt. Jeg ser hellere, at der bliver nogle benaadet, som ikke skulde være det, end at vi straffe nogle, som maaske, ved at blive fri for Straf, kunde vindes tilbage for Samfundet og blive gode og ordentlige Mennesker. Den højtærede Justitsminister udtalte, at vi heller ikke fra den Side, jeg tilhører, vare bange for at komme med Anmodninger af den Art. Der kom da en Afbrydelse, gaaende ud paa, at det nyttede ikke noget. Denne Udtalelse kan jeg ikke tiltræde. Jeg ved, at det kan nytte. Jeg vil finde det paa sin Plads at fortælle, at jeg har været med til at rette Anmodning om betinget Benaadning til den højtærede Justitsminister, og naar jeg har gjort det, skammer jeg mig ikke ved her at sige Tak, fordi jeg har mødt Velvillie, naar jeg er kommen med en saadan Anmodning. Jeg mener, at naar man tyer til Hjælp, vilde det være skammeligt, om man bagefter, naar man havde opnaaet, hvad man ønskede, vilde undse sig ved at sige Tak derfor. En saadan Tak vil jeg ogsaa bringe andre af Ministrene, fordi de mange Gange, naar man er kommen til dem med en Anmodning, have stillet sig velvillig.

Jeg siger: Enten — eller. Enten lader man være at foretage saadanne Henvendelser, eller man tager Konsekvenserne og bringer en Tak, naar man har noget at takke for.

Endelig har jeg en Henstilling at gøre til den højtærede Justitsminister angaaende Braaskovgaard. Vi have været med til at angribe Forholdene der, thi selv om man ved Lejlighed har været Ministeren Tak skyldig, har man selvfølgelig Ret til at angribe, naar der er noget, man finder er galt. Braaskovgaard skal nu snart træde i Virksomhed. Det er Meningen, at der der skal beskæftiges unge Mennesker i en Alder fra 16 til 21 Aar, og at disse unge Mennesker, 50—60 Stykker, skulle beskæftiges ved Landbrug. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke kan foretages en Forandring heri. Det gælder om, at disse unge Mennesker, af hvilke en stor Del kommer fra Byerne, vindes tilbage for Samfundet, det maa være Anstaltens Opgave. De fleste af dem have sikkert ikke ringeste Interesse for eller Lyst til Landbruget. Jeg tror derfor, at naar de ved 21 Aars-Alderen komme bort fra Braaskovgaard, ville de søge ind paa andre Veje og ikke være vundne for Samfundet. Kunde det ikke lade sig gøre paa denne Anstalt at oprette Haandværksafdelinger, saa at de, som havde Lyst dertil, kunde lære et eller andet Haandværk? Det vilde ganske vist koste flere Penge end den ensartede Oplæring i Landbrug. Jeg talte med den Mand, der er ansat som Forstander, og han udtalte, at det vilde være et umaadelig stort Gode at faa oprettet saadanne Haandværksafdelinger paa Anstalten, saa at der kunde læres 3—4—5 Haandværk der. Naar disse Mennesker gik ud derfra som udlærte Haandværkere, tror jeg, det kunde blive et Plus for dem, at de havde været paa Anstalten, en Slags Garanti for, at de due til noget, medens det nu tværtimod vil være saaledes, at de ville skamme sig ved at have været paa denne Anstalt. At have været paa Flakkebjerg eller Landerupgaard er ikke noget Plus for de vedkommende, der som Regel mødes med Mistro. Anstalten Braaskovgaard har været dyr nok, og dette vilde koste flere Penge endnu, men den Interesse for de ulykkeligt stillede Børn, som under denne Finanslovdebat er kommen til Orde, vilde sikkert give sig Udslag deri, at hvis den højtærede Minister kommer med Forslag om at yde en Bevilling til Oprettelse af en Haandværkerskole paa Braaskovgaard,